

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócn
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Cerstwosc da.

Njeh ty spěwał
Swérnje dželał,
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Ziwnosc je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedźelske łopjeno

Budysčinja

22. februara 1931

Banžen

Samolwity redaktor farat Wyrzac w Nohacizach. — Čižbło a nalad Ssmolerjez Inihicizčjetnje a knihotnje, sap. dr. i wobm. ruł. w Budysčinja
Wuhadza kóždu šobotu a placzi Schwórczletnje 108 slotych pjenjełow

Njedźela Inwofabit a pokutny džeń.

Matth. 16, 21—21 a Ps. 85, 1—8.

S dženšniškej njedźelu, kiž ma šwoje kaczanske mjeno po šłowje 91. psalma: „Wón woła šo ke mni, tuž chzu joho wušknšhecž“, šo šapocnje tydžeń nalětnjeho pokutneho dnja. Tónle jedyn džeń pak chze wošebje wušběhnyč a wobkrucizč, šštož ma zny nětč nastawazy čizhi, šwjaty póštny čaš na šebi, mjenujzy byč i pokutnym čašom tym, kóšiz šwojeho Šbóžnika po jeho puczu čzerpjenja pšewodža hač že šchizje na Golgacze. Pokutny džeń w pokutnym čašu!

Pšchetož wjele je teho, šštož dyrbiato waš k pokucze šbudzicž. Tyšazore wopokasma Božeje luboscze, kaž šwj. Pawoł pišhe: „Njewěš, šo Boža dobrocziwoscž cze k pokucze wjedze?“ Bože šudny a pruty, hdyž čłowjeka i tyšchoscžu šchwikaju, jeho trašha w šwědomnju a jemu jewja hněw šwjateho a praweho šudnika. Tehdy je pokutny psalm šknšhecž: „Knježe, njeshtrafuj mje we šwojim hněwje a njekłostaj mje we šwojej šurowosczi; pšchetož tvoje kłoki tčza we mni a twoja ruka čzišczi mje.“ Kajka předarčka pokuty je šmjercž! „Spomń na kónz, čłowjecze, daj hrěcham dobru nóz.“ Ale hišcže móžnišhe pokutne předowanje je wohladanje i čzerenje mi kónowaneho a na šchiz pšchibiteho Jesuša. Ššto mohł jeho tajkeho pšchod woczomaj měč a pšhi tym dorosumicž, ššto to wšhitko rěka, a wšchak wostacž njehnuty we šwojej hrěšnej wutrobje, šo nicžo wo to njeby rodžik, šštož šerlushecž špěwa: „Mój je Jesuž šchizowany; hrěchi, wam šo wotrjeknu, wašhe dla je šarěšany Jesuž Křyštuf na šchizju.“

Tajkeho pak jeho póštny čaš nam pšchod woczki staja i kóž-

dym dnjom a wošebje i kóždym njedźelškim dnjom, tuž tež hižo i dženšniškej přenjej njedźelu póštneho čaša. Mny wi-
džimy, šo wón do Jerusalema čehnje, hačžrunjež i bóšškej jaš-
noscžu dopředka wě a widzi, ššto tam na njeho čaka. Wón
tam hič ma. Ničto jeho njehoni ani njenušuje. A tola wón
tam hič ma. Jeho wuczobnizy njemóža to šapšchimnyč abo,
kaž daloko to šapšchijeja, jemu wotradžuja. Ale wón hič ma.
Pšches čzežke šnutškwone bėdženja je šo k tutomu póšnacžu
pšchodobnyč, a tohodla drje je jemu, kaž by šatan šam jeho špy-
tował, jako chze Pětr i derje mēnjeny mi šłowami jeho na
druhe myšle pšchinješč. Ššto tež to je, šo wón ma hič kaž
jehno, kiž budže k řěšanju wjedzene a wšchak šdobom kaž law,
šotrehož nješadzerža žane šadžewki ani šaraczenja? Prawe
wotmołwjenje budže: Ssmilna ruka jeho njebjeskeho wótza a
hrěšna nusa jeho bratrow na šemi šebi to žadatej. P. Ger-
hardt we šwojim šerluschu „Šlaj, čłowcze, Bože jehnjatko“
nam tole „ma hič“ řjenje wuložuje, hdyž Wótzej kaž do erta
kładže: „Dži, mój šyno, dži, ty mēj jich lubje ša džěczi, kiž
prutow wšchěch šu hódni; še šwojej šmjercžu, šwjatej křwu
šcziń wot hněwa jim šwobodu, šo njetradaja hłódní“ a Šsy-
nej na to da prajicž: „Šaj, Wótče, i znylej wutrobu tež rad
a lubje wšhitko, šštož nakładuješ k čzerpjenju, chzu njescž
a čzerpicž nětko.“

Hdyž chze nětč Wumóžnik šwojich na šwój pucž čahnyč,
šo bychu tež woni šami šo šapřeli, šwój šchiz na šo wšali a
ša nim šchli, dha je to tež ša nich čzežki pucž, ale kónz je šłódk,
křašny, šbóžny; a kónz budže, šo žiwjenje namałaju a dušhu
šakhowaju. Kaž pak by to móžno bylo bjes pokuty, bjes wšchē-
nje noweje, šprawneje pokuty! Pšchetož pokuty žro a jadro je

přcheměnenje abo wobroczenje myšlenja a měnenja, zylje smyšlenosće. Hřechi woplatowacž w lěpších hodžinach je dobre a nušne. Nušne je hnadu žebí wuprošacž a polěpšćenje žlubicž. Ale to wšcho njedofaha. Čižicze hódne pldny pokutny, kiž pothadžej a noweje smyšlenosće! Přetr hišćicze tak daloko njeje; wón tuthwilu hišćicze njeměni, šhtož je Bože, ale šhtož je čłowjeczne. Hdny budžemy my tak daloko, so nam dušcha pónđže přches čželo a jeje potrebnosće přches čžela požadanja, so nam njebjeste kralestwo wjazny budže pčacžicž hacž žwět a žwětna krasnosć, so nam Jesuž budže lubišči hacž wšcho druhe? Staršči žy po lětach a wjazny je pokutnych dnjow a pokutnych čžakow hižo bylo w twojim žiwjenju. Šhto žy do- lonjate na tebi je wšchem žwojim žwěrnym napominanjom a hroženjom? A šhto tón krocž?

Wěšo pokutny džen w pokutnym čžaku njeměri žo jeno na jenotliwe stawy Knjesoweje wořady, ale by, hdny by možno bylo, rad žyly lud nadeschol na kolenomaj přched našim Bo- hom. Žytemu ludej maju to wobžwědcžicž jeho hřechi a přche- stupjenja, žyneho luda nušy a naležnosće njech žo nošcha přched Bože woblicžo a žo rozpominaju w jeho žwětli. Skóscžow dojcz a nadošč, kiž k njeju wołaja! Žaščow telko, so to nje- je dowupowědacž! Kóždny wótcžinz šhladuje k wulkej starosću do pschichoda. Najhóřicze je, so nawalne žořny wucžinjeneje bjesbóžnosće dale a bóle wohrožuja našche najdróžicze kubla. Kóždny rošumny pyta k radu a se skutkom wobaracž šchódnemu strachej. Požohnowany kóždny ert a kóžda ruka a kóžda wutro- ba, kiž jow žobu pomha! Ale kať by k jenym wotmachom wšchemu štemu bylo wotpomhane, by-li wubudžeršči pokutny hłóž žo přchecžičczecž mohł k wuščomaj a k wutrobje žyneho luda! Žyly lud dužy po pucžu w Knjesownych stopach, k nim šjednocženy se šwjaškom žiweje wěry a mjes žobu šjednocženy se šwjaškom džětaweje bratrowskeje lubosće, — to by bylo žame přjednywoptawanje šbóžnosće pschichodneho šbóžneho raja; dobrota a žwěrnosć byšchtej žo setkalej, prawdosć a měr žo wotšchalej w našim kraju. Šhto pak budže to žy- šchecž? Šhto sežže jo k wutrobje bracz? Šchěroka rěka žwět- neho žiwjenja počehnje kaž hewať nimo Božich domow a Jesužowny hłóž njebudže žyščahany přchi žwětnej harje na ha- řach a na torhoščezach.

A tola žo nježlyšcha šadwělowacž ani ruzny do klina po- ložicž, kaž by wšcho bylo podarmo. Nawopak, čžim hróšbnischo žo šy, štary njepřchecžel hori a škobi, čžim bóle dnyrbja žo wšche možny napinacž, jemu napřchecžiwio štejecž a nad nim do- bywacž. Jesuž, našch Knjes, žam njeje přchestať žo bēdžicž wo dušchu žwojeho luda a města, doščož bē džej sa jeho dželo na šemi a wodnych we nim, a nětko jako na Božu prawizu we wnyřkoscži pownyšchenny kral wšcheje čžescze je přchi naž se žwo- jej wšchedomóžnej pomozu a wojuje sa naž. Tohodla, šhtožkuli žy, najpředny daj žam na žebí a we žebí žlowu pokutneho dnja w pokutnym čžaku wufonjecž, k čžemuž je tebi kaž wšhit- kim pōžlane, potom pak bēdž žo wo dobre, kotrež je w čłowje- řach, so by tutomu dobremu k dobyczu dopomhať, w twojim domje na twojich lubnych a najbližichich, niz pak jenož na nich, ale tak daloko, kaž je čži špožčene! Njech budža, da-li Bóh, wulke čžrjōdny, njech budža maľe čžrjōdki, kiž budža bližichu řrjedu se žwojej pokornej modlitwu ležecž přched Wjeršchym, jich prošćenje a wołanje njebudže podarmo: „Knježe, kiž ty žy přjedny špodobanje mēľ na žwojim kraju a žy jatnych Žaku- bownych wumohl, kiž ty přjedny žy wodať žwojemu ludu a wšhitke jich hřechi pschiknyť, kiž ty přjedny žy wšhitkón žwój hněw precž wšať a žo wobrocžil wot řurowosće žwojeho hně- wa, wofšchew naž, Božo, našch šbóžniko, a woštaj žo žwojeho hněwa přchecžiwio nam. Čžesč dha wěcznje žo na naž hně-

wacž a žwojemu hněwu dacž hič wot naroda do naroda? Možžesč dha ty naž šaško wofšchewicž, so by žo twój lud ša- wježelik na tebi? Knježe, pokaž nam žwoju žmilnosć a pom- haj nam.“ Šamjen.

Bóštny řerlusč.

D hlajcže, jehnjo Bože,
Sa našche wěczne šbože
Tam krawawi na řchizju.
Hřeč, kiž naž wobczěžuje,
Nětk na nim wotpoczjuje.
Wón čžerpi čžwilu žaľostnu!

Wot luda šacžičnjeny,
Wot žwojich wopuščženy, —
Žoh' lubosć njepřchesta.
Wšchěch na wutrobje nořny,
Sa njepřchecželow prošny
A ma tež troščť sa šchacharja!

Wjaz pak hacž bolosć čžela
Je jeho dušcha mēľa,
Šso sa naž wubēdžicž.
Tam, hdžej žo štoro šdasche,
So džnyť wo hřechi našche
Šsam Wótcžez jeho wopuščžicž.

Ač, Jesu, přches žmjerčž twoju
Ty wšchať tež dušchu moju
Tak droho wufupi.
Čžert je nětk přchewinjeny,
Mój hřeč wšchón potepjeny,
D Šbóžniko, we twojej kwi.

Mój horžo lubowany,
Ty mojich hřečow rany,
Čžesč wšchitkich šahojicž!
Šdžerž přchezo mje přchi žebí,
So móžu štroščtnje tebi
Tež w žmjerčži dušchu porucžicž. S. B.

Wobšbožaza drohotka.

Žiwjenja pucze njemjenowaneho.

S a p i c h i j a t y w ž a d o s c ž a c h.

Hdže je šbožo? Tuto praščćenje wotuczi we mni, jako ša- šstupich do mužazeje staroby. Požadanje po šbožu nimo mēry žylnje přches moje mlode žiwjenje čžecžesche kaž krej přches čželo. Čžak je krotki, žiwjenje je drohotne, tuž žo próžuj, to najwnyšicze na žwěczje dobycz, šhtož móže čžłowjestsu wutrobu šwježelicž. To dnyrbi bycz něščto njewšchēdne, něščto woře- bite, to dnyrbi tebe wobdawacž k wobšboženjom, dnyrbi tebe napjelnjecž se šbóžnosću. Tajkeho doľonja radošč. Tohodla dnyrbi někařka radošč tuto šbožo bycz. A tuto šbožo pytaj tak bōřny hacž možno, pytaj jo w mlodosći. Řjana je mlodosć, ale wona šandže a žo ženje wjazny njewrōczi. Dnyrbjaľo-li tuto šbožo tebi w pošdžichich lětach rospłunycz, žy ty jo tola mēľ. Šhtož šamože na žwěczje najwjetšche radoščje wužiwacž, tón je tón najšbožownišči! — Toľe prajach je tehdy žam žebí.

Šaj, ja žym sa šbožom pytať k žylym žedženjom a se wšchem šahorženjom žwojeje horzeje wutrobny. Žako druhi

Čaušt hým ja honil po wšchých městnach, na kotrychž bě požadliwošć domach a hým šo žedzil po špokojenju. *K a f j a š b o ž o t a m p y t a c h , h d ž e ž n j e b ě , a t a f j a š b o ž o t a m n a m a t a c h , h d ž e ž j o n j e p y t a c h , t o c h z u w a m w u p o w ě d a c ž .*

Ja narodžich šo šo w B. w małym prašchowoštnym domčzku na hašy šwonow. Lube šynki šwonow napojachu mi něhdy wucho a wutrobu džeczazu i dobrošynkami. Ale rjeńšche hišcže hacž šwonow šynki šu pobožne kěrlišche a modlitwy nadobneje maczerje! A mój staršiški dom bě mi pobožna domišna. Šwonow wěcneje domišny šašyncžachu mi w nim a wubudzewachu přenje šacžuwanje tuteje wěrneje domišny w mejej dušchi.

Mój nan kłodžešche na murjerštwo. Dowuknywšchi murjerštwo bě se wšy do města šacžahnyl. Jako bě ras na jenej šarje džela, bě šo i mojej maczerju šesna, kotraž tam šlužešche, a šo do njeje šalubował. Jako bě šo ju woprašchal, hacž by džyła jeho byčž, njebě šo šapowědžila. Mój nan hladašche kručze na pšichšojnošć a pocžinšči, moja macž bě nadobna žonška a jeje kšchescžijanštwo bě wěrne. Pod jeje dohladowanjom, pod jeje modlitwami hým ja jako jeje jenicžki hým wotroštk. Šdy by to šlowo prawo mělo: „Kajkiž čłowjek je, tajkeho tworja jeho wobštejnošće!“ bych ja dyrbjal byčž mjes najlěpšichimi hólzami. Ale ach: „Kajkiž čłowjek je, tajkeho tworja a twari jeho šmyšlenje!“* Tola tehdy njebě šo ta jědojta roština, kotraž we mni korjenješche, hišcže rošwila. *K a f h u š t o j e š o m i t o h o d l a w l ě t a c h m o j e h o b l u d ž e n j a i w u t r o b n y w u d o b n o t o š d n c h n j e n c ž k o : „ O , š o b n c h j a b n l , j a k o j a b ě c h w d n j a c h š w o j e j m l o d o š c ž e , j a k o B o ž e p o t a j n š t w o b ě š c h e n a m o j e j h ě c ž e . “ — Š i o b 29 , 4 .*

Ja buch kaž mój nan murjer, niz tohodla, došelž tuto powołanje najbóle lubowach, ale tohodla, došelž móžach w nim prawje wjele pjenjes šašlužicž. To dyrbjach; mój nan bě invalida. Wón bě ras w jenej študni šnješbožik a doštawášche jenož mašu rentu. Ale ležecž a lěnjeho paščž bě jeho nješpróznimošćzi napšhecžiwne. Šašchleńžowášche wobrašy a čžinjješche podobne maše džela, mějo taš wšchelatoru mašu šašlužbu; pšchetož wón bě jara wuštojnny. Macž džješche pšokacž, jako bu nan šipry a wjazny džela njeměješche. Wobaj štaj šo šhroble bėdženje žiwjenja bėdžikoj.

* Ale tež tole je njedošahazy nahlad; niz jenož to jene, ale wšchelatore hromadže tworja čłowjeka.

(Pšichodnje dale.)

Šyrfej a štat.

Evangelškeho kšchescžijana njedyrbjalo byčž, kotryž nješchoł w poštnym čašku i špowědži a i Božemu blidu. Ale tajkiš je! Wošadne rošprawy wobšwědcžejka kőžde lěto šnowa, šo bywa licžba špowědnnyh mjenšcha a mjenšcha. A šhto je wina toho? Šo štari šwěrnj špowědni wotemrěwaju, kotšž tšj abo šchtyri křócž i špowědži kłodžachu. A to bėchu a šu wšchitžny našchi evangelšny Šserbja. Młodži šo, šnajmjeńšcha niz wšchudžom, po štaršichimi nješložuja. W tym leži wošebje wina wotebėraznyh špowědnnyh w šerbškich wošadach. Ale niz jeno młodži. Namakamy tež štaryh Šserbow, kotšž ja lěto šnadž junšrocž i Božemu blidu pšchińdu. Jako hišcže młodži bėchu, pšchikhadžachu hušcžišcho. Druhe pšchicžiny šu mjes druhimi, šo evangelšny kšchescžijenjo pšchińdu po kšfirmadži i špowědži, potom lědy hdy šašo, šamo tehdy wuwostawaju, hdyž jich džecž i přenjemu rašej i špowědži du. Šo je tole šanjehanje šdobom šanjehanje najšwjecžišcheho, najbóle

wobšbožazeho, njetrjeba šo hake prašicž. Šo je to wotštupjenje wot toho, šhtož evangelije nam powědaja, je wěšte. A tež reformadžiju a šašady reformadžije tucžj evangelšny wopušcžejka, pšcheradžejka. Rady wšchaf tajke šwěšćenje nihtó nješlyšchi. Wošebje namalajch tež tajke a hinašche šamošwjenje mjes našchimi mladymi — a tež štarymi — Šserbami. Šsu to jenož wurěcže. Wěrnošć wšchaf pšchego boli, ju ženje rad nješlyšchish. Ale wšcho nicžo njepomha: Šchtož šapocžina mjenje porědko i špowědži kłodžicž, tón šapocžnje šo špowědže bóle a bóle wotajicž; taš bórny tu potom čžak je, šo žyle šaštanje i špowědži kłodžicž. A i čžim šaštanje to potom po prawom? Šo tym pucžu šwojeho Šbóžnika a Knješja pytačž, kotryž drje je tón najbóle potajny pucž, tola paš tež tón najšwjecžišchi, najbóle wobšbožazy! Tuton pucž je tón najwošebnišchi i tnyh tšjoch wošebitnyh pucžow, po kotrymiž dužny šo šetajch se Šbóžnikom: Bože šlowo, modlitwa, šwjate wotkašanje. To šu tež evangelške žyrfwe reformadžije špóšnaše a we šwojich šarjadowanjach na to džiwale, šo bychu wošadni hušto i Božemu blidu šchli. Bašelške žyrfwinške šarjadowanje rěcži šamo w tym, šo kőždu njedželu Bože wotkašanje wužiwajch, Kašelške poštaja dwěnjedželške, Šfalžške měžacžne, Nižošenške dwajměžacžne wužiwanje šwjateho wotkašanja. A našchi štari wědža, šo šu šo Šserbja podobneho porjada hacž do našcheho čžaka nuts džerželi. A nětko je poštny čžak! Šchto džył škomdžicž, šo najšwěrnjšcho poštaracž ja šwoju dušchu a taš ja šwoje šnutsšowne a šwonšowne šbožo? Komu nješje trjeba, šo pošnylicž dacž ja horze a štrašchne bėdženje našcheho čžaka? Komu nješje trjeba byčž pošnyšchny Šešušowemu šlowu: „Wšmicže a jěcže, to je moje čžeko, wšmicže a pičže, to je moja krej, ja waš pšchelata i wodawanju tnyh hřechow ;to čžinčže i mojemu wopomnjenju!“?

Wšchelate i blišta a šalofa.

Š Budnyšhina. Nowy katolški bškop Mišchynšanskeje diezešny, dr. Konrad Gröber, bu šobotu 14. februrara w šwjatocžnym pošedženju šapošajany a njedželu po tym bě w Šětrowškej žyrfwi šwjatocžne šatronjenje abo inthronišadžija. Še šlowow, kotrež je nowy bškop w tutnyh přenich dnjach šwojeho bškopškeho škutšowanja rěcžal, šajimujka naš wošebje dwě; mjes druhim je prašik, šo čže i druhimi kšfessionami — wěrnušnacžemi — šwěru ša kšchescžijanštwo wojowacž. Šašstupjerjomaj Šserbow paš, kotražž hušchtaj jemu jako šašstupjerjej towaršstwa „Šednota“ pšchedštajenaj, rjekny wón, „šo šnaje lužiškich Šserbow, čžitawšchi wo nich a wě, šo šu jara derje šorganššowani. Še pšchewědcženny, šo budže w najlěpšich dorošumjenju i nimi živy a pošny, šo byšchtaj šwojim šerbškim krajanam jeho najwutrobnišchi poštrov pšchinyšchloj.“

Še Ššlepoho. Ša našchu wošadu bě džej 25. januara taš wažny džej, šo dyrbi tež „Pomhaj Bóh“ rošprawy, njech tež šapošdženu wo nim pšchinyšcž, a to čžim bóle, došelž je našch knjes šaraš špěchowaš tutoho našcheho njedželnika. Šo taš pošdže tu rošprawjamy — je šo tu šmyšlenje štašo — džył wón šamoškwicž. Potajkim našch wjelecžješcženy knjes šaraš Šandrik šwjecžješche šwój 40lětny šaštojnški jubilej. — Njedželu 25. wulš. rőžka bėšche šo 40 lět minylo, šo bėšche knjes šaraš Matej Šandrik w Ššlepom w Buděščžanškim Božim domje pšches šwojeho pšchichodneho nana, tež dženža hišcže w jeho wošadže nješapomnjeného šararja Mróšaka we Buděštezach šwjecžišnu ša duchowne šaštojnštwo doštal. Wjazny hacž 38 lět škutšuje knjes šaraš Šandrik i wulškim žohnowa-

njom we wulkej Eslepjaniskej wožadze. Nascha wožada njechajše tutomu dnjej so minyć dacz bjes toho, so by swojemu wjeleczješčenemu, wutrobnje lubowanemu dušchowpastyrjej potasala, tak žebj jeho waži a tak dżakowna jemu sa wščitko jeho žwěrne skutkowanie w nimale 4 lětdžekatkach je. — Młodžina bješhe Boži dom kražnje niz jenož i pletwami wupyščila, ale tež nowe rjenje wušchite kryče na Boži wohtar a klětku a nowy wulki zyrkwiny pschestrěn (teppich) darika, kiž na jubilejnym dnju přeni tróć Boži dom debjeschtej. Wo-
bej Božej službje bješchtej bohacze wopytanej, na kerbskej bješhe Boži dom pschepielnjenn. Knjes jubilar, kiž je stajnie wulku wožadu nutrných pošlucharjow wołoko swojeje klětki šromadžowacz wědzał, předowajše — žam hluboko hnuty — nutrnje pošlucharzym temšcherjam wo sczenju žwj. Jana 5, 39 a jich hluboko hnu. Wón potasowajše na to, so je w dołhich lětach swojeho skutkowanja w Eslepjaniskej wožadze wjazny hacž 5000 džeczi wušchczil, na 3400 džeczi konfirměrowal, wjazny hacž 150 mandželiskich porow wěrowal, pschi něhdže 2200 rowach štal a wjazny hacž 178 000 spowědnym Bože žwjate wotkasanje wudželował. Po předowanju žo knjes superintendant Nany i Mužakowa žłowa jimašhe a žo jako-žujo na Psalm 103, 2 w dlěšchrej rěczy jaž služby knjesa jubilara wušbėhny a žo jemu w mjenje wožady, zyrkwineho wo-
trješa, žam wožobinszy a sa zyrkwinu wušchocž sa wščitko žwěrne skutkowanie we wješelju a šrudobje dżakowajše, pschi tym na to potasuju, tak staj duchowny a jeho wožada psches šwjastki lubošče a dowěrjenja wuško a wutrobnje šwjastanej a so budže, hdyž ras džen dženja pschińdže, to džen wulkeje šrudobje. We swojej rěczy k. superint. tež to naspomni, so je Eslepjaniska wožada, šchtož žo w zyrkej Schlesyjskej wjazny nje-
namaka, w bėhu 120 lět jenož šjoch duchownych mēka: Jana Wjelana 1810—1852: jeho žyna Juliuša Wjelana 1852 hacž 1892 a wot toho čaša knjesa jubilara, kiž je, žam žyn kerbskeho luda, wobštejnoščze žwojich wožadnych, jich čucza a myšlenja, jich waschnja a nałożki, jich wješela a šrudobu derje snajo jim stajnie žwěrny dušchowpastyr a mudry radžiczel był. Hluboki šaczisščz činjesche, jako rěcznik wožadze ros-
toži, so ma žo žwojim duchownym dżakowacz, so móža Bože žłowo hiščchje w lubej kerbskej macžernej rěczy žłyšchecz a žwoje narodne waschnja a nałożki hajicž, pschėjo, so by Eslepjaniska wožada dale štała jako twjerdzisna pscheczivo nawalam bjesbžnoščze a njewěrny, kiž žo wot wonkach do njeje šczisščczecž pntaju. Dale čžitašhe k. superint. dwaj šbožopšch-
jazej listaj, jedyn wot pschedžny Schlesyjskeho konsistorstwa, druhi, knjesej jubilarkej wožobinszy pschipožłany, wot general-
superintendenty D. Schiana, kiž i wutrobnymi žłowami jubilarkej žo dżakuju mjes druhim psche: „40 lět šarskeho šastojn-
stwa je dołhi čžaz, potajkim tež i pschicžinu k wjele dżakowa-
nju pschi wróžohladanju. Ža žo i Wami Bohu Knjesej sa wjele wobarnowanie a pomozny tež w čžezkich čžazach, dżakuju. Šdobom Wam i wutrobu pschēju, so byščchje tež po dopjelnje-
nju šchwórtchego lětdžekatka wješelocž a čžerštwocž sa šastojn-
šte džeko namakał. Bóh Knjes špožč Wam hiščchje wjele wje-
šela, pschede wšchēm daj Wam rjany žwjedžejški džen, na ko-
trymž lubošč Wajšheje wožady žiwje šaczujecze.“ So tomu tak bē, šjewi žo w drohotnych darach, kotrejž wožada psches k. superintendantu swojemu duchownemu pschepoda jako šnamjo džaka sa wščitko, šchtož je w tutym dołhim čžazhu jej był a šchtož je wona na nim mēka. Š wutrobnymi žłowami sa lu-
boščž wožady a dary mlodžiny a jeju lubošč k Božemu domej a Božu hnadu šhwalu, kiž je hacž žem pomhał, k. superint. žwoju jimazu rěč škónczi, pschi kotrejž žo w jich wjele wocz-

maž žynny šybolachu. — Pacžerške džeczi bėchu hižo žwojemu lubowanemu dušchownemu w pohlednej pacžerškej wučžbje žwoje dary pschepodałe. — Bóndželu žo hiščchje k. jubilarkej blisko štejazny šastojnszy bratsija w hospodliwym šarskim domje šromadžichu. Hdyž bješhe k. superint. Nany i Mužakowa hižo njedželu tež šbožopšcheczja šarskeho towarštwu wuprajil, čžinje-
šhe to w mjenje Šródkowškeje konferency i najwutrobnisšimi žłowami čžesčžowanja, lubošče a pschipožnacza, k. superint. na wotp. Janka i Šródku hiščchje dołhe žohnowane skutkowa-
nje w lubej Eslepjaniskej wožadze pschėjo. Tež my žo tutym pscheczam i džakownej wutrobu pschisamknjem: Daj Bóh šbožo a žohnowanie! — Š jeho džeka tu w Eslepom naspom-
nimy tole: Nowy šarski dom žo natwari. Žako škulski dohla-
dowar a pscheczal šchule, wučžerjow a džeczi je i wulkej ros-
žudženoščju sa nowotwar šchulow wuštipil a po dołhich próžo-
wanjach a wšchelakich bėdženjach je žo w jeho Eslepjaniskej wožadze 8 nowych šchulow natwarilo. Žako pschipožnacze bu jemu wot knježerštwu rjad čžerwjeneho worjoła špožčenn.
Po wójnje buchu nowe šwony a nowy zyrkwiny čžadžnik pschi-
prawjenn. Wotmyšleny nowotwar zyrkwje, ja kotryž bėchu žo ryžowanki hižo wudžekale a dowolike a wulki pjenjes pschi-
šwolenn, žo dla wóyny a inflazije wuwješčž njehodžesche. — Šarar Šandrik je tež jako pschedžny dohladowarštwu Raiff-
ešenskeho towarštwu psches 25 lět i wulkim žohnowanjom škutkowal, kaž je stajnie se žwojimi bohatymi darami žwojim wožadnym žwěrny a žwědomliwy dušchowpastyr a radžiczel był. — Nasch njedželnik „Pomhaj Bóh“ wóšpjetuje tu dženska žwoje wutrobne šbožopšcheczja do 5. lětdžekatka a wupraja žwoj nutry džak sa wšcho špěchowanie a žobudžeko, kotrejž je knjes jubilar jemu pschi žwojim wobšchěrny džeko wěnowal. Wo dalšhe pscheczelnive žobuškutkowanie prošcho štrawi knje-
ša jubilara: „Pomhaj Bóh Wam dale a dołho a miščcziwje!“

Nasche powědancžko. Dženka šapocžnjenn i nowym powě-
dancžkom. Wono njeje drje runje wčžera dopižane, ale wono je kaž sa dženska a juščje pižane. A šnaje-li šchto němške powě-
dancžko „Das Glücksjewel. Lebenswege eines Ungenannten, veröffentlicht von Fr. Hermann“, nješchodži to ničžo. Pschetož šchtož je w nim a w tutym našchim powědancžku wuprajene, njemóže žo husto doščž wušnacž a to, šchtož budžecze čžitacz, je wušnacze. Th. Urbanek domej w Štriegawje žmy džakowni, so žmēmny tež tutu mažu knižku našchim čžitarjam wóšjewicž.

Sserbska knihačnja. Šchtož nětkole do družštwu Šsmole-
rjež knihačnje pschińdže, žo džiwu, wo kelko je žo wona po-
wjetschila a porjeišchila. Bješhe wšchak to tež žnadny rumczł, w kotrymž hacž žem pschebnywachu a pschedawachu. Hdyž pak je žo našcha kerbska knihačnja a čžisšččernja na tajke powjet-
ščenje a porjeiščenje šwadžka, čžemny my Šserbja jej nětko tež džakowni byčž. Naž Šserbow dla je žo to tola štało a našcheho Šserbštwu dla. Tuž kupujmy tam žwoje knihi a čžakopižny a šchtož tajkeho je. Škafajmy tam našche „Šserbske Nowiny“, „Pomhaj Bóh“ a „Mišijonški Požol“ a „Lužicu“ a druge, to wšcho wot tam wušhadža a čžim wjazny čžitarjow je, čžim lěpje to tež sa tuton kerbski wušstaw. Wobhladašch tam knihi a špižny we wšchelakich rěčach wuštajene w rjannych šhamorach. A šchtož tam njeje wuštajene, to čži šhwatniwje wob-
štaraja, njech žu to wěžki knižkupštwu, kažkež čžedža.

Šistowanie: W. we W.: Měj wutrobnny džak. Haj, wšmi naspomnjenej dwě njedželi. Dječjeje drje tež hiščchje sa Tebje wostanje. Redaktor. — R. we L. sa Rem. — R. w Šr. sa Dkuli.